

MATTIAS
METSÄ
EI SINUSTA
LÄHDE

JOHNNY
Kniga

SUOMENTANUT

JONJA RAJALA

TIMANDER

MATTIAS TIMANDER

**METSÄ
EI SINUSTA
LÄHDE**

Suomentanut Jonja Rajala

JOHNNY KNIGA
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Copyright © Mattias Timander 2024

Ruotsinkielinen alkuteos: *Din vilja sitter i skogen*

First published by Weyler förlag, an imprint of Natur & Kultur, 2023

Suomenkielisen laitoksen © Jonja Rajala ja Johnny Kniga 2026

Suomentaja kiittää WSOY:n kirjallisuussäätiötä saamastaan tuesta.

Suomennoksessa on siteerattu seuraavien laulujen sanoituksia:

”Tula tullalla”, trad., san. tuntematon.

”Asfalttia ja sementtiä” (”Il ragazzo della via Gluck”),
san. Luciano Beretta & Michele Del Prete, suom. Kari Kuuva.

”Lapsuuden koti” (”On the Banks of the Wabash, Far Away”),
san. Paul Dresser, suom. Väinö Salo.

Sivun 108 sitaatin Thomas Bernhardin teoksesta

Kävely on suomentanut Tarja Roinila.

Sivun 116 sitaatin Rainer Maria Rilken teoksesta

Kirjeitä nuorelle runoilijalle on suomentanut Liisa Enwald.

Sivun 136 sitaatin Samuel Beckettin teoksesta

Huomenna hän tulee on suomentanut Aili Palmén.

Lisäksi suomennoksessa on siteerattu vuosien 1933/1938 ja 1993
raamatunkäännöksiä sekä Ruotsin kirkon käsikirjaa.

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-280-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

I

Piekana lensi jängän yli ja laskeutui jonnekin. Oli kytännyt sopulia ja myyrää ja saanut tarpeekseen. Jängällä tuoksui katajanmarja ja suo. Pilviverho oli paljastanut takaansa tunturin ja jyrkän sinertävän vuorenrinteen, ja järvellä näkyi Tagen vene. Oli tyyntä ja joku, ehkä Fjällborg, käytteli alakylällä sahaa tai saattoi se klapikonekin olla.

Mökiltäni ei tarvinnut nousta mäkeä pitkänkään matkaa ennen kun näköalaa jo piisasi jokilaakson puoliväliin ja laakson toisen puolen massiiville. Jos vielä jatkoi puurajan yli tuli tunturipaljakalle. Toisessa suunnassa alhaalla oli kylä ja isopirtti, ja sinne käveltiin painunutta soratietä korkeitten kuivien ruohomättäitten yli. Tietä hoidettiin aina välillä, kausittain, vähän sen mukaan millä päällä Fjällborg sattui olemaan. Talvisin Tage joskus auras. Täällä otettiin ja annettiin, ja jos kyyti oli tarpeen niin aina oli joku ajamassa kaupunkiin joka tapauksessa. Kaikilla ei välttämättä ollut yhtä paljon annettavaa, toisin kun Andersilla ja Carolalla, taikka Fjällborgilla.

Olin vaan piipahtanut kaupungissa, ruokaostoksilla ja hakemassa menovettä volvovanhukseen. Kahvi

oli ollut lopussa, silloin ei auta kun panna töpinäksi. Olin ostanut Konsumista perustarpeet ja tavaraa pakaseen. Kyllä sitä aina pärjäs ja usein vähemmälläkin kun kuvitteli. Hirveä minulla oli pakkanen täynnä ja puuroon hillaa ja puolukkaa, kesäaikaan sitten järvelle uistelemaan. Kokkasin harvemmin itse ja isossa-pirtissäkin apetta saattoi hyvällä tuurilla saada.

Jäin toviksi istumaan autoon, ison tien parkkipaikalle jonka kohdalta meidän kylään käännytään. Piekana lennähti männystä kun paikasin kuskin oven kiinni. Kuulin miten saha, vai oliko se sitten klappikone, murisi alakylällä täyttää päätä, lukitsin auton ovet ja kävelin loppumatkan kotiin, viimeiseen mökkiin ennen metsää ja vuoria.

Lykin puuta pesään, mäntyä, nokeaa niin vietävästi eikä palakaan yhtä hyvin, koivua sen olla pitää eikä mitään muuta. Täkäläinen sitkeä tunturikoivu on mukavan notkeaa, puihin kelpaa iskeä kirves kunhan ovat kuivuneet. Helly Hansen pois päältä kun muurista huokuu hyvälämpö.

Kun kävin hakemassa lisää täytettä halkolaatikoon näin liiterissä ilokseni sievät puupinot. Kerroin puista isossapirtissä ja se tuumasi että juu, eiköhän Tage ole käynyt siellä varastoja täydentämässä. Sitäkin se sanoi että pian täytyisi kyllä käydä halkometässä kun ei pelkällä ostopuulla pitkälle pötki ja sähkökin on kallista. Joten minä mietin että halkomettään sitten. Kovaa ja tiukkaa työtä. Mutta ei sähköäkään voi ylen määrin polttaa.

Kun poikkessin isossapirtissä seuraavan kerran se sanoi että käypä tuohon pitkällesi ja lepuuta hetki silmiä. Muistatko kun ruukasit loikoa siinä. Ja joko näit että nyt on saatu punatulkku petäjään, katso, se sanoi. Isossapirtissä oli hyvä tuoksu, koivu ja home. Ja hellan lämpö.

Puulattiassa erottui epämääräisiä polkuja jotka olivat syntyneet vuosikausien vuorovaikutuksesta sisätilan ja ulkotilan välillä. Kengät pidettiin jalassa puita hakiessa koska kaksi kierrosta tarvittiin kumminkin. Musta katto. Yhä tuoksuva tervamaali. Lopujen lopuksi melko hämärää mutta seinät täynnä käsitöitä ja keramiikkakurssien tuotoksia. Katseeni kulki kirjontatyöstä toiseen. Tuota en ole ennen nähnyt, sanoin. Se sanoi että Periltä saatu, tapasitko sinä koskaan Periä, millonkas se kuolikaan.

Kävin isossapirtissä ihan velvollisuudentunnostakin. Antamista ja ottamista. Toki hoidin sen puolesta myös ruokaostoksia ja ne polttopuut. Se tarjosi kahvia ja murkinaa ja talossa sai kuulla viimeisimmät ja sitten huilia sohvalla hiljaisuudessa. Tasapaino pysyi.

Kylässä palaa joku nuotio, minä sanoin. Juu, Fjällborgin, se sanoi ja että ihmettelinkin mitä mahtaa polttaa kun niin kamalasti nokeaa. Savukin pikimustaa, se sanoi ja juuri tässä hunteerasin että en sitten ymmärrä mitä varten ei voi käyttää tavan bensaa, sehän on paljon puhtaampaa. Istuin kuistilla ja oli pakko tulla sisään kun haisi niin hirveältä. Mutta ainahan se Fjällborg on omintakeinen ollut ja Anders sille varmaan on sanonut. Ja että siitä se varmaan on tuommoset keksinyt. Andershan ei ole täältäpäin. Se sanoi.

Pelästyin piekanan uudemman kerran lyhyellä kotimat kallani soratiellä. Tage oli kuulemma nähnyt kotkan halkometsässä, olin saanut kuulla isossa-pirtissä, mutta mene ja tiedä, kun kalakuningas on äänessä ei käsivarren mitta riitä. Isoltapirtiltä pääsee kotiin toistakin kautta, puron vartta ja sen kivi-röykkiön ohi missä maa põlisee kuivuuttaan ja missä joskus virtasi vesi, mutta. Kauriilla on makuuksensa siellä ylhäällä metsikössä reitin varrella.

Pian tulisi syksy ja ruska lipuisi laaksosta ylös puurajaan. Vuorella oli yhdessä kohtaa riehunut joku tauti, isolta tieltä näki, oli puut ihan harmaina. Kivikasakin harmaa. Tagen mökki oli suunnilleen niillä main. Ihan samanlainen hirsimökki kun minunkin mutta piha täynnä koneita ynnä muuta tykötarvetta. Tage se painaa töitä kaikkien hyväksi.

Kun istuin illan hämärtyessä mökissäni mieleen muistui lapsuus. Olihan se jännä, että kun kahdenkymppin rajapyykin oli ylittänyt jo parilla vuodella, lapsuuttaan saattoi alkaa tarkastella aikuisen silmin. Herran tähden miten tässä kylässä oli tullut laukottua. Kaipa tämä melkein koti oli, vaikka oikeasti me asuttiinkin kaupungissa. Viikonloput vietettiin mökillä. Olin hyvä koulussa, mutta kyllä sitä silti odotti perjantaita, kun isä tuli hakemaan volvovanhuksella ja oli matkaanlähdön aika. Taisin pitää koulunkäyntiä tylsänä vaikka olinkin opettajan suosikki.

Luokkakavereille känistiin läksyistä kamalasti. Minä olin useimmiten tehnyt ne jo ennen koulupäivän päättymistä. Kotona sai sitten kuunnella radiota. Taisin olla vähän pikkuvanha, niin ne ainakin sanoivat. Mutta tietokonepelit olivat kivoja myös ja paras oli Mikko Mallikas jossa soudettiin puurokulhossa ja kerättiin puolukoita.

Sinä se kuuntelet radiota niin paljon että menee fanaattisuuden puolelle, isä saattoi sanoa tullessaan aamulla alakertaan missä minä olin ollut jalkeilla kuudesta asti. Ajatukset vallan sinkoilivat päässä kun

radiossa keskusteltiin kirjallisuudesta ja politiikasta. Koulu ei tarjonnut kummempaa kosketusta kirjallisuuteen. Muistin hyvin että opettaja oli vaan kerran käsenyt meidän lainata pulpettikirjat koulun kirjastosta ja että yksi kirja oli vaikuttanut minusta kiinnostavalta, sen nimi oli Hakkuu. Eipä sitä kuitenkaan luettua tullut koska se oli, opettajan mukaan, liian paksu. Vaikka tuommonen pikku setä oletkin, niin eivät viitosluokkalaiset lue Thomas Bernhardia, opettaja sanoi. Sillon en ollut vielä oivaltanut etten ollut samanlainen kun ikätoverit vaan pikkuvanha, niin kun sanotaan. Mutta myöhemmin sitten, ja sanoi ne kai välillä homoksikin, niin kun tapana oli.

Kylään mennessä pää sen sijaan rauhoittui aina. Ei tullut pohdittua ihmeempiä, sillä halkohommia riitti aina tai sitten saattoi poiketa isoonpirttiin vaihtamaan kuulumiset. Tai lähteä tutkimusmatkalle, istahtaa kivelle muka mietiskelemään ja kuvitella olevansa jotain. Katsella lintuja. Päästä lähietäisyydelle hirven kanssa. Olin aina ajatellut että sinne minä kuuluin. Äiti ja isä tuskin koskaan pahemmin pohdiskeli kylää tai sen merkitystä, minä ajattelin. Tuntui kun niitten kaupunkielämä olisi ollut lähinnä välttämätön ratkaisu jotta ne pääsivät maalle olemaan omia itsejään heti kun vaihtoivat vapaalle. Kaupungissa meillä oli omat kiireet, kaikilla kolmella, äitillä ja isällä töissä ja ruoanlaitossa ja minulla koulussa, ja vasta mökillä tuntui että oltiin perhe.

Kylä on kaunis ja viihdyin mökkini yksinäisyydessä. Eikä sitä koskaan ihan yksin edes ole, sillä täällä kaikki katsoo toistensa perään ja kahvia on aina tarjolla, kun jonkun luo piipahtaa käymään. Muistatko, se kysyi kun olin kyläilemässä isossapirtissä, kun kläppinä tuumasit että haluat asua täällä. Herran tähden kun meitä nauratti, ajateltiin että sinä et sitten ole niin kun muut mukulat. Kaikista mahdollisista haaveista sinun haaveesi oli asua kylässä. Se sanoi. Ja ajatella että niin todella olikin.

Ja kun tämä paikka sitten siirtyi äitin ja isän jälkeen minulle ja makean leivän päivät olivat ohitse, tuli siitäkkin aika luonnollista arkea. Kolme vuotta kului nopeaan ja minulla oli kädet täynnä mökin mukana tullutta työtä. Ja kylän. Kaikkea mikä niihin liittyi. Minulle muodostui täällä omat tapani. Polttopuut, kalassa käyminen sillan tällön, mökissä ja sen ulkopuolella puuhastelu ja vierailut kylillä säännöllisin väliajoin. Menin yleensä aikaisin nukkumaan, jotain elokuvaa saatoinkin ehkä katsella, mutta sängyssä olin kumminkin kymmenen aikaan. Tänne metsään laskeutuu hiljaisuus ja pilkkopimeys ja sitä nukkuu niin kun lapsi, kädet levällään, jos vertaa kaupunkiin missä olo oli aina stressaantunut. Aamuisin herättävät ruokinta-automaatille hyökkäävät talitintit. Ovat vielä oppineet nokkimaan ikkunaa kun siemenet on loppu.

Ja kahvi on ladattu edellisenä iltana joten ei tarvitse kun painaa ON. Samaan syssyyn Helly Hansen vielä unesta lämpimälle iholle ja kelkkakengissä ulos kuselle. Sitten päättämään päivän askareista, josko lähtisi järvelle kokemaan verkot. Kahvinjuontia ja

nelosen kuuntelua, toivemusiikkiohjelma tietysti lauantaiamun tunnelman kohottaja. Ehkä uusi talipallo pihalle. Jotta on niillekin.

Sitten voi istahtaa kuistille pinnatuoliin, ottaa vaikka kahvin mukaan, avata flanellipaidan napit ja tyrkätä lippaa otsalta ylemmäs, jos aurinko porottaa. Ehkä minussa on pientä elämästä nautiskelijan vikaa. Toisinaan Tagella oli minulle joitain hommia firmassa, saatoinkin autella. Kyytiä turisteja, ja kerran olivat vetämässä jotain voimajohtoa ja Tage oli saanut sepelöintiurakan.

Mutta sallin itseni sitten levätäkin. Makoilla isonpirtin sohvilla ja tuijotella kattoon. Sinä se olet varsinainen oloneuvos, se sanoi silloin ja iski minulle silmää.

Mökkini puulattia narisi ja natisi jalkojen alla. Kahvit keittiön ikkunalla ja eteläisen vuorenreunan takaa väräjävä auringonvalo. Tuijottelin kärpästä joka oli jäänyt jumiin ikkunaruutujen väliin ja halusi ylös ja ulos, törmäili lasihin eikä pysähtynyt kun pieniksi hetkiksi hieromaan likaisia jalkojaan yhteen. Saattoipa siinä alkaa syvemminkin miettiä, että miten tänne lopulta asettuikaan asumaan. Ehkä sen teki pakostakin. Kaupungista ei tahtonut saada mitään irti sen jälkeen kun äiti ja isä, ja niin. Ja sitten oli se tarve, sama kai se on rannikon asukeillakin, ei pysty elämään näkemättä kauas. Tunturipaljakka, minun mereni. Taajaan rakennettu alue tukahduttaa intohimon, mitä kohtaan sitä nyt sitten sattuuukaan tuntemaan.

Omaa sisäistä paloani tai paikkaani maailmassa en ollut aiemmin sen kummemmin miettinyt. En ollut tuntenut kuuluvani ikätovereitten joukkoon. Muitten tyypilliset unelmat, vakityö kaivoksella tai uusi moottorikelkka joka toiselle kaudelle, ei olleet minun unelmiani. Se pikkuvanhuus, josta muut puhui, aiheutti kaiketi sen että sovin tänne vanhusten

sekaan. Semmosia sitä aprikoi siinä keittiönpöydän ääressä. Automaatilla oli sinitiaisia ja hömötiaisia, ja ne näyttivät aina siltä kun joku uhkaisi niitä.

Kaipa pelollakin oli ollut oma osansa siinä miksi olin kylään päätenyt. En ollut tuntenut levollisuutta kaupungissa kouluvuosina, siinä hätäpäisessä laumassa jonka oli pidettävä yhtä hinnalla millä hyvänsä ja johon minua ei koskaan kunnolla otettu mukaan. Turha sellaseen on takertua. Ulkopuolisuudesta tuli lopulta ihan omakin valinta, tai se alkoi tuntua mukavalta. Mitäpä minä siellä. Kietouduin tänne, ase-
tuin asumaan ja siirryin hiljalleen henkikirjoillekin.

Tällä kylällä on himpun verran hämärä historia. Mäessä on käyty tutkimassa ja kuulemma sieltä löytyi jotain ties miten vanhoja jäänteitä. Eipä ole kuitenkaan minun korviini kantautunut että kukaan olisi osannut kunnolla selittää miten täällä on ryhdytty asumaan. Ilmeisesti näille main tuli Tornionlaaksosta fiiniä väkeä linnoitusta rakentamaan kun venäläinen tuhosi, riehui ja raiskasi. Mistä saivatkaan päähänsä että tänne. Missä ei juuri muuta ole kun vuori, metsä ja lahti. Liekö viehättänyt kaikessa yksinkertaisuudessaan.

Lapsena sain tietää että oli tiettyjä taloja joihin minulla ei ollut asiaa. Ei kerrottu miksi, sanottiin vaan ettei niihin saanut mennä. Talvisin moottorikelkka oli kovasti mieleen, kesällä ajelin crossipyörällä pitkin poikin pikkupolkuja ja kasseihin sattui kun osuin kiviin tai isompiin juuriin. Meidän puolella isoa tietä on lähinnä metsää, joten sain mellastaa vapaasti. Alakylän tiloilla ja järvellä päin ei vissiin niin arvostettu remuavia mukuloita. Turha päristelyni epäilemättä häiritsi mutta oli siinä varmaan jotain muutakin.

Suurin tila oli Fjällborgin talo järvenrannassa, ja samalla puolen tietä oli myös Andersin ja Carolan pramea uudisrakennus jonka näköalaikkunat antoi tunturiin, sitten kylän kyltti ja sen vieressä posti-laatikot sekä vanha viisikymmenluvulla lakkautettu koulu. Siitä tehtiin sittemmin kotiseututalo, mutta ei siellä kukaan käynyt muutoin kun joskus ja jouluna. Muistan hyvin että äiti ja isä raahasi minut sinne jouluaamun jumalanpalvelukseen kerran kun olin lapsi. Kaupungista oli tullut pappi ja kanttori, ja niillä oli mukana urkuharmoni jonka sai taiteltua matkalaukuksi. Sinne piti lähteä hullun aikaisin aamulla, mutta tarjolla oli tätien leipomaa vielä lämmintä leipää ja päälle oikeaa voita ja paksuja kinkku-siivuja. Fjällborg oli siellä poikansa kanssa, me oltiin kai suunnilleen samanikäisiä mutten ollut koskaan viettänyt sen kanssa aikaa. Pojan kasvoilla oli aina semmonen käsittämätön susimainen virne kun sitä jossain näki. Älä viitsi pyöriä siellä Fjällborgilla päin ettei se äkämysty, äiti sanoi, polttaa katsos helposti päreensä. Tavallisesti pysyttelinkin meidän puolella tietä.

Maata täällä oli viljelty vaan jokunen sukupolvi sitten. Pari ihan isoakin tilaa oli, niillä oli pidetty hevosia, tunturilehmiä ja vuohia. Ja kuulemma, sain tietää myöhemmin, useimmilla kyläläisillä oli ollut poromerkki, olivat sitten saamelaisia tai suomalaisia. Mutta enempiä tietoja siitä, kuinka kauan kukin oli täällä ollut ja mistä alun alkaen tullut, en

saanut koskaan tietää. Mikä siinä olikin, että juuri tässä kylässä ei kukaan tuntunut olevan halukas jakamaan tarinaansa. Äiti ja isä oli olleet tuppisuina eikä minulla ollut enää isovanhempiakaan joilta kysellä. Välillä saattoi mieleen hiipiä semmonen tunne, että jotain salattiin taikka hävettiin.

Minä olin aina ollut kiinnostunut luonnosta, ja kerran kun Tage alkoi äkkiarvaamatta kertoa että järvenrannan mäessä saattoi nähdä kesähautojen jäänteitä, höristin korviani ja painoin päänsisäisen kasettisoittimen REC-nappia. Kun oli eletty jotain 1800-lukua tai vastaavaa eikä autotietä ollut vielä ollut, ruumiita ei saanut lumettomana aikana kuljetettua kaupunkiin, joten vainajat haudattiin väliaikaisesti siihen kyseiseen mäkeen, vallan poikkeuksellisen kaunishan se on, näkymäkin tunturimassiiviin. Toisinaan ajattelin että kirjoittaisin muistiin kylän historian kun sitä ei kerran ollut kirjoitettu. Ja minä kirjoitinkin mutta kirjoitin päässäni enkä kynällä.

Isonpirtin pakastin oli aina täynnä kahvileipää, vaikka sitä ei nähnyt koskaan leipomassa. Tai joo, olihan sen männävuosina saattanut välillä löytää pirtistä huivi päässä ja pöytä jauhossa, pullaa tai rieskaa väsäämästä. Tule meille vaan, meillä leivotaan, saat lämmintä leipää jos annetaan, se oli silloin laulanut vapisevalla heleällä äänellään.

No otahan nisua, se sanoi muttei pannut tarjolle sen seitsemää sorttia, sillä semmonen olisi ollut liioittelua ja jotain mitä tehtiin etelässä, mutta pullaa oli ja kangoskakkoja ja puolukkapiirakkaa ja mahdollisesti vielä jotain muutakin jos oli joku erityisempi päivä. Leipäkori täytyy aina olla valmiina pöytään pantavaksi, se kuuluu kulttuuriin. Kahvin hörppäsin tulikuumana ja sukkelaan niin oli sekin hoidettu.

Sillä oli seinällä kirjontatyö joka esitti mökkiä metsän siimeksessä. Värit kirkkaan voimakkaat ruskean ja tummanpuhuvan keskellä. Työ oli aina ollut siinä ja joskus kakarana olin muistaakseni yrittänyt piirtää mallista samanlaista kuvaa. Pilkottaa punainen tupa riippakoivun takaa. Tunnetko kodin lapsuuden päivien. Siihen oli kirjottu. Kuva oli eksoottinen, sillä

täällä ei semmosia koivuja kasvanut, mutta samalla tuntui kun mökki olisi ollut tässä kylässä. Koti lapsuuden päivien.

Muistan kun olin pieni ja metsäkauriit tulivat. Tage siitä kertoi. Sitähän oli ajatellut että metsäkauriita oli etelässä, ehkä Västerbottenissa tai jossain, mutta ei täällä. Ja sitten äkkiarvaamatta. Ensi alkuun olin tietysti haltioissani ja tiirasin sen kanssa isonpirtin ikkunasta. Niin oli jännittävää. Mutta jonkin ajan kuluttua metsäkauriistakin tuli arkipäivää ja niitä hädin tuskin huomasi kun tulivat evästä etsimään.

Kerran talvella lähdettiin ulos, minä ja se, ja kuljettiin metsäkauriitten polkuja ja ihmeteltiin miten korkealle tunturiin ne johtivat. Kauriit oli kepsutelleet niillä kapeissa jonoissa ja polkujen varrella näkyi makuuksia joissa lumi oli tiivistynyt uinuvien eläinten painon alla. Papanoitakin siellä reitin varrella, ruskeaa valkoisella jotta löytäisivät kotiin. Tovin kuluttua meitä ei huvittanut jatkaa enää pitemmälle, oltiin jo noustu niin syvälle metsään ja sillä oli lihasoppakin liedellä.

Näyttivät aina kovin surullisilta, metsäkauriit. Täällä on liian kylmä, se sanoi, etelästähän ne on ja varmaan niitä kuolikin sinne mettään. Täällä on pahimmillaan neljäkymmenen asteen pakkasia. Mitä ne tänne oli tulleet. Routaloukkoon.

SANAT VIEVÄT KAUAS, JUURET VETÄVÄT TAKAISIN.

METSÄN vaihtuessa suurkaupungin sykkeeseen nuori mies huomaa, ettei pieni pohjoinen kylä päästäkään otteestaan.

Pienessä metsän saartamassa kylässä kaikki tuntevat kaikki. Kukaan ei muista, mistä tiekunnan riidassa oikeastaan oli kysymys. Tai kuka siirsi rajapyykkiä seitsemänkymmentä vuotta sitten. Silti niistä voi edelleen vääntää.

Rakkaus kirjoihin johdattaa nuoren miehen suurkaupunkiin, jossa hän huomaa, että piirit ovat siellä yhtä pienet kuin kotikylässä.

Metsä ei sinusta lähde on tarina oman paikan etsimisestä ja siitä, että toisinaan sen löytää lähtöpisteestä.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

84.2

978-952-362-280-7